

És de la generació que berenava amb "Locomotoro i el Capitán Tan", plorava els diumenges amb "La casa de la pradera" i se n'anava al llit preguntant perquè Marco trobés la mare i perdés el mico. És possible que la seva ludoteca fos el barri i els seus *Power Rangers*, les xapes o les baldufes. Potser va estudiar en un col·legi de capellans i féu la comunitat vestit de mariner. No m'estranyaria que hagués acabat amb les vitamines de l'època i els entrepans de xoriço Revilla, i crec que no m'equivoco si dic que va optar pel tabac, perquè no és noi d'altres fums. Una hipòtesi sense verificació. Aquesta és, per a nosaltres, la vida de Francesc Xavier Capella, un home que no vol dedicar el temps a parlar d'ell, sinó a omplir-lo de poble. **Tenim quaranta-vuit quilòmetres quadrats de territori, vuit pobles, quatre urbanitzacions, moltes masies i una població de dret de mil dos-cents habitants, que passen dels sis mil a l'estiu.**

El programa electoral el té sempre a mà. Obrint un petit calaix de la seva taula gran, posa davant seu el que va dir sent candidat. La fidelitat a la paraula donada pot ser fust de l'acció adormida o de l'amnèsia involuntària. **No em vull oblidar en cap moment del que vaig prometre a la meva gent. Vam dir que havíem d'aconseguir transparència a l'Ajuntament, donar servei, agilitat. Volem que l'Ajuntament sigui la casa de tots i no els dominis d'uns quants. La gent s'ha de sentir orgullosa de ser d'aquest municipi. A vegades és difícil fer que un senyor de Sant Marçal (a deu quilòmetres de la Gornal) se senti d'aquí, però ho és. Amb esforç i voluntat de fer municipi ho aconseguirem.**

La seva veu és greu, però no el seu gest. És agent d'assegurances, però no té assegurades les garrofes. Viu com pensa, sense fer concessions a cap aire. Ho té tot tan clar que els meus dubtes s'enrojolen. **El telèfon de l'Ajuntament no pot sonar més de tres vegades. Molta gent abans tenia por de venir a la Casa de la Vila, hi havia lentitud, manca de receptivitat. La persona que entra per aquesta porta ha de trobar una rialla de orella a orella, això per començar.**

Al matí, pel corredor de casa, el segueixen dos menuts que escalen el seu cos fins a arribar al cim del pare. El cap queda preservat de jocs, només hi caben els trencaclosques. I d'aquests no li'n falten. **Tenim unes cinquanta-nou persones apuntades a l'INEM, un 21 % d'endeutament i moltes mancances i precarietat. A més, la peculiaritat d'aquest municipi és que depenem del Garraf per segons quines coses, de Tarragona per d'altres i de Vilafranca per moltes.**

Cosir tantes realitats complica la recerca d'una sola identitat. Enjovar tants "ais!" és assumir malalties no pròpies amb perill de metastasi.

Ara estem treballant per formar part de l'Alt Penedès perquè pel partit judicial som del Garraf. Quant a servei sanitari, mig municipi depèn dels Monjos, i l'altra meitat de l'Arboç o del Vendrell. Telefònicament depenem de Tarragona... Es complicat.

El que és complicat, sovint, és l'eix de la nostra vida, esperó per trobar-nos sense ensuperbir. El goig de viure sobre superfícies llises ja no és humà. Sota els peus hi ha barrancs que, quan plou, ragen pedra, fang, malesa i impotència. **Jo tinc taxes d'impopularitat dintre d'un sector del poble perquè no estic satisfent els seus interessos. A vegades sento unes salutacions molt forçades. El fet de respectar la llei i fer-la respectar comporta aquestes conductes. Hi ha gent que es pensa que sóc jo qui no vol fer les coses, i jo estic lligat de peus i mans en molts temes.**

L'Onze de Setembre, els vuit pobles d'aquest municipi trenquen barreres i permuten accents, colors, amors, diversitat... Baixen o puguen camins que acaben en una plaça comuna on no es demana contrasenya ni uniforme. L'aval de pertinença al grup i a la festa és la voluntat de ser-hi. **Es tracta d'un aplec de germanor entre els diferents nuclis del municipi. Volem fer de l'Onze de Setembre, no només la festa nacional de Catalunya, sinó la nostra pròpia festa on, per descomptat, pot venir tothom. Pensa que els nostres pobles s'han nodrit de gent vinguda de molts llocs d'arreu. La cristalleria de l'Arboç va aglutinar molta gent. Persones que no renuncien, ni tenen perquè fer-ho, als seus bressols ni als seus contes. Homes i dones que no evaporen la seva essència perquè els agrada l'aroma del lloc on van néixer i créixer. Catalunya té una idiosincràsia molt especial. Ser català és una cultura, una llengua i, sobretot, un sentiment. Un sentiment que també tenen la resta de pobles. Jo, quan sóc a Madrid i sento una sardana m'esborrono, però de la mateixa manera que si sóc a París i sento un xotis.**

A prop de la Costa Daurada i a setanta quilòmetres de Barcelona, aquest municipi sempre ha estat agrícola. El pa surt de la terra i no d'una bossa de forn. **M'agradaria fer una bona política de camins rurals, trobar l'equilibri entre agricultura i indústria. L'embassament del Foix és la columna vertebral nostra. D'un espai artificial n'hem fet un entorn natural. Tenim aus migratòries, fauna i flora exuberants. Hem de treballar perquè aquest embassament sigui un focus mig turístic i mig parc natural. L'eslògan seria "gaudeix de la natura i del lleure". Mentre molts miraran el paisatge, Francesc Xavier Capella mirarà el programa electoral promès. Està decidit a "llicenciar-se" com a alcalde. No hi ha dubte, el municipi és una escola política més important que la Universitat.**

Francesc X. Capella Roca - Castellet i la Gornal - 1.241 hab. (l'Alt Penedès)